



ADVENT – PŘEDVÁNOČNÍ ČAS

V této době víc přemýšlíme, čím bychom udělali druhým radost. A je to jistě správné... Ale dost často se stává, že ten nejcennější dárek pro druhého je zdánlivá maličkost, která téměř nic nestojí, jen trochu našeho času. A navíc nám jej může pomoci uskutečnit nečekaná situace, jak o tom svědčí následující příběh jednoho taxikáře z amerického velkoměsta:

Přijel jsem na zadanou adresu a zatroubil. Po několika minutách čekání jsem zatroubil znovu. Měla to být moje poslední jízda toho dne, a tak jsem si říkal, že bych mohl odjet, ale místo toho jsem auto zaparkoval, šel ke dveřím a zaklepal. "Chvilíčku", ozval se za dveřmi slabý hlas starší ženy. Slyšel jsem, jak tam něco táhne po zemi.

Po dlouhé době čekání se dveře otevřely. Stála přede mnou malá, přibližně devadesátiletá žena. Byla oblečená v hedvábných šatech a na hlavě klobouček se sítkou, jako v nějakém starém filmu. Vedle ní stál na zemi malý kufřík. Byt vypadal, jako by v něm už dlouho nikdo nebydlel. Všechny nábytek byl zakrytý prostěradly. "Pomohl byste mi odnést ten kufřík do auta?", požádala mě. Odnul jsem zavazadlo a vrátil jsem se, abych pomohl té ženě. Chytla se mě za ruku a pomalu jsme šli k vozu. Neustále mi děkovala. "To přece nic není", řekl jsem jí, "snažím se jen chovat se ke svým pasažérům tak, jak bych chtěl, aby se lidé chovali k mé matce". "To jsi opravdu hodný chlapec", řekla mi.

Když jsme se usadili do auta, nadiktovala mi adresu a zeptala se, zda bychom mohli jet přes centrum. "To ale není nejkratší cesta", upozornil jsem ji. "Ach, já vím", řekla. "Já nespěchám. Jsem na cestě do hospice". "Už nemám žádnou rodinu", pokračovala tichým hlasem. "Lékař říká, že mi nezůstává moc času". Pomalu jsem natáhl ruku a vypnul taxametr. "A jakou cestou byste chtěla jet?", zeptal jsem se.

Následující dvě hodiny jsme jezdili po městě. Ukázala mi budovu, kde kdysi dávno pracovala jako obsluha výtahu. Jeli jsme čtvrtí, kde s mužem žili jako novomanželé. Přivedla mě ke skladu nábytku, v němž byl kdysi taneční sál, kam chodila zamlada. Občas mě požádala, ať zabrzdím před konkrétní budovou nebo uličkou. Seděla schoulená v koutku, beze slova. Najednou řekla: "Jsem už unavená, asi pojedeme".

Jeli jsme mlčky na adresu, kterou mi dala. Byla to nízká budova, něco jako maličké sanatorium. Jakmile jsem zastavil, přišli k autu dva ošetřovatelé. Opatrně jí pomohli vystoupit. Museli ji čekat. Otevřel jsem kufr a zanesl její malé zavazadlo do dveří. Žena už seděla na kolečkovém křesle.

"Kolik vám dlužím", ptala se a vytáhla kabelku. "Nic", řekl jsem. "Vždyť si musíte vydělávat na živobytí", namítla. "Mám i jiné pasažéry", odpověděl jsem. Téměř bez přemýšlení jsem se k ní sklonil a objal ji. Ona mě také pevně objala. "Daroval jsi staré ženě trochu štěstí", řekla. "Děkuji ti". Stiskl jsem jí ruku a odešel. Dveře se za mými zády zavřely a byl to zvuk uzavírající další knihu života.

Na zpáteční cestě jsem nebral žádné pasažéry. Jel jsem, kam mě oči vedly, a jen přemýšlel. Co kdyby ta paní natrefila na nějakého našťavaného řidiče, nebo na někoho, kdo by nechtěl tak dlouho čekat? Co kdybych jí odmítl splnit její prosbu nebo co kdybych byl jen párkrát zatroubil a prostě odjel?

Nakonec bych chtěl říct, že nic důležitějšího jsem v životě ještě neudělal. Jsme zvyklí si myslet, že náš život se otáčí kolem velkých okamžiků, ale ty velké okamžiky, na které

čekáme, nás často zastihnou nepřipravené, protože vypadají jako bezvýznamné drobnosti.

(Vybráno ze sbírky: „Příběhy psané životem“)

České vánoční bohoslužby 2016-17 VE ŠVÝCARSKU

24.12.2016 – sobota – **Štědrý večer**
22.30 – Zürich (Krypta – Herz-Jesu Wiedikon)

25.12.2016 – neděle – **Slavnost Narození Páně**
19.00 – Zürich (Krypta – Herz-Jesu Wiedikon)

26.12.2016 – pondělí – **Svátek sv. Štěpána**
10.00 – Luzern

31.12.2016 – sobota – **Poslední den občanského roku**
18.15 – Winterthur (*Děkovná bohoslužba, po ní silvestrovské posezení!*)

1.1.2017 – neděle – **NOVÝ ROK – Slavnost Matky Boží Panny Marie**
10.00 – Aarau
19.00 – Zürich (Krypta – Herz-Jesu Wiedikon)

5.1.2017 – čtvrtek – **oslava svátku Zjevení Páně – Tři králů**
19.00 – Zürich – Italská misie, Don Bosco

6.1.2017 – pátek – **Slavnost Zjevení Páně – Tři králů**
19.30 – Zürich (Krypta kostela Liebfrauen)

7.1.2017 – sobota – **Oslava svátku KŘTU PÁNĚ**
18.15 – Winterthur

8.1.2017 – neděle – **Svátek KŘTU PÁNĚ**
19.00 – Zürich (Krypta – Herz-Jesu Wiedikon)
Končí doba vánoční!

**Radostné vánoce a požehnaný celý nový rok
2017 přeje váš misionář**

P. Špač

BABICKÝ PŘÍPAD – připomínka k 17. listopadu

Babice – malá obec na Českomoravské Vysočině. Leží v kraji, který vždy patřil mezi chudší oblasti CZ. Je to kraj převážně zemědělský, lidé pracovití a skromní, křesťanská víra hluboce zakořeněná. Když se komunisté násilím ujali moci v r. 1948, právě zde na Vysočině narazili na silný odpor.

Po roce 1950 se v tomto kraji objevil Ladislav Malý, údajně agent CIC, psychicky nemocný člověk, kterého StB jen využila. Malý zorganizoval vraždu několika soudruhů v babické škole. Po dopadení Malého skupiny v poli u Babic přistoupil komunistický režim k teroru. Využil vražd v babické škole k zatýkání a likvidaci všech nepohodlných osob v kraji, které překážely kolektivizaci a socializaci venkova. Do února 1953 bylo ve čtrnácti soudních procesech odsouzeno 107 osob. Bylo **uděleno 11** trestů smrti (popraveni byli i tři kněží, místní faráři: P. Václav Drbola z Babic, P. Jan Bula z Rokytnice a P. František Pařil z Horního Újezda) a více než 1375 let odnětí svobody. Represe se však týkaly celých rodin. *Komunisté ve své krutosti byli velmi důslední.* Zatímco zatčení byli odsouzeni k vysokým trestům, jejich manželky, děti, staří rodiče byli deportováni do pohraničních oblastí na Litoměřicku. Zemědělské usedlosti byly zkonfiskovány. V kraji se rozpoutalo peklo, připomínající období heydrichiády za nacistické okupace...



P. Jan BULA



P. František Pařil



P. Václav Drbola

Babický případ dostal nejvyšší prioritu. Strana si přála co nejrychleji uskutečnit první proces. Pak měly následovat další. Zatčení byli většinou sedláci. Také další kněží: děkan P. Jan Opletal z Moravských Budějovic a jaroměřický P. Jan Podveský se svým kaplanem P. Josefem Valeriánem.

Později ve vyšetřovací vazbě v Jihlavě řekl P. Podveskému vyšetřovatel: "Podveský, nemyslete si, my z vás nebudeme dělat mučedníky, ale my z vás budeme dělat zločince!"

Z vyšších míst bylo vyšetřování velmi kladně hodnoceno. Krajský velitel StB František Zita ve své zprávě pro ministra národní bezpečnosti mimo jiné napsal: "Výsledky zajištěných osob, sbírání usvědčujícího materiálu a celková příprava k prvnímu soudnímu přelíčení byly v zájmu všech vyšetřujících. Pádnost našeho zásahu proti teroristům, jejich okamžitě vyčerpávající výsledky, dopomohly tomu, že většina teroristů byla úplně zlomena a všichni vypovídali podle pravdy i o těch nejstrašnějších zločinech, aniž by bylo třeba přistoupit k důraznějšímu způsobu výslechu."

I když František Zita uvedl, že nebylo nutno přikročit k důraznějšímu způsobu výslechu, zkušenosti obviněných mluví o pravém opaku. Někteří zatčení byli nejdříve svázeni do Želetavy a již zde řada z nich trpěla. Josef Pánek ze Šebkovic byl nejdříve zfackován a pak zaveden do místnosti, kde byli dva muži s dlouhými tyčemi, které připomínaly tága od kulečnicku. Zavázali mu oči a pak ho těmi tyčemi bodali do spánku, do doby než pozbyl vědomí.

Utrpení zatčených pokračovalo v jihlavském sídle StB. Např. František Kříž byl přivázán před bitím ke kruhu ve zdi jako dobytek. Svázali mu ruce dozadu. Pak ho začali bít, dokud neměl úplně oteklé ruce a nohy. Odvlekli ho na celu, na nohy dostal dřeváky a nařídili mu chodit. Tři dny nedostal napít a najíst. Po třech dnech byl na zhroucení. Řekl vyšetřovatel, že podepíše klidně i to, že zabil Stalina. Dali mu pode-

psat čistý papír. Alois Roupec byl hned po příjezdu odveden do místnosti, kde byl dvěma příslušníky zmlácen gumovými kabeľy. Celou noc trpěl bolestmi hlavy a zad. Druhý den, když ho přivedli k výslechu, řekl vyšetřovateli, že podepíše.

Babice se staly synonymem teroru a zvěle. Řada obětí těchto represí byla bohužel udána vlastními sousedy. Teror rozpoutaný komunisty nepřinesl tak do kraje jen strach, bolest a zármutek, ale i nenávisť a pocit křivdy i beznaděje. Po babické tragédii zůstalo mnoho otevřených ran v srdcích místního lidu.

Teprve uvolnění poměrů v roce 1968 umožnilo smíření. Právě občané z Babic nechali tehdy ulít tzv. zvony smíření: sv. Cyril a Metoděj, sv. Josef a sv. Václav. Měly být satisfakcí za vraždy v babické škole a oslavou víry, kterou se komunistickému režimu nepodařilo v kraji vymýtit.

Jejich krásné a mohutné zvonění se dodnes rozléhá celým krajem. Na sv. Josefu je poselství: "Jako satisfakci za Babice 1951 pořídila farnost roku 1968. Sv. Josefe, hlásej širému kraji, že statečná srdce Boha vyznávají."

Proces blahorečení a svatořečení P. Buly a P. Drboly probíhá už nyní v Římě, kam byl předán po ukončené přípravné fázi v brněnské diecézi.

ČESKO – většinový postoj občanské společnosti

V lednu si budeme připomínat upálení se **Jana Palacha** na protest proti nastupující normalizaci a **lhostejnosti** občanské společnosti. Začátkem února před třemi lety zemřel Vasil Biľak, symbol totality, podřízenosti Rusům, člověk, který v roce 1968 jako člen ústředního výkonného výboru KSČ podepsal zvací dopis pro vojska Varšavské smlouvy. Pozval Brežněva, ať naši zem, Československo, zabere. Mohl být tento zločinec a vlastizrádce ke konci života spokojen? Zřejmě ano, neboť komunisti si dovolují čím dál víc. Nezačínají znovu vyhrávat? A my vůči totalitní minulosti jsme znepokojivě lhostejní

Dovolují si hodně. Chovají se, jako by nebyli nástupci strany, která udržovala v zemi zločinný režim. Předseda KSČM a místopředseda Sněmovny Vojtěch Filip po smrti Biľaka řekl: "Co se týče historické role Vasila Biľaka, je třeba konstatovat, že není možné měnit historii, a je beze sporu faktem, že byl jedním z iniciátorů pozvání sovětských vojsk. Dnešní doba se na zvací akt dívá různými pohledy."

To je šílená věta: dnešní doba se na okupaci v roce 1968 dívá různými pohledy? Dovedete si představit, že by někdo řekl o hitlerovské okupaci Československa, že se na ni dnešní doba dívá různými pohledy? Nepředstavitelné. Takový politik by byl ihned vyobcován jako prašivý. Jenomže komunistům se podařilo v mnoha našich lidech vzbudit dojem, že komunismus nebyl stejné zlo jako fašismus. **BYL a JE !**

Jan Palach se zapálil 16. ledna 1969 právě proto, aby lidi vyburcoval z narůstající letargie, **lhostejnosti**. V roce 2014, přesně v den, kdy se Palach zapálil, tedy 16. ledna, předával komunistů Vladimír Remek pověřovací listiny Vladimíru Putinovi. Stal se českým velvyslancem v Rusku (na přání presidenta M. Zemana). Už to je dost strašné. Ale Remek si v ten den připjal po ruském způsobu nejvyšší sovětské vyznamenání, zlatou hvězdu *Hrdiny Sovětského svazu*, kterým byl oceněn za let do vesmíru. Připnul si vyznamenání okupantské země. A zase: dovolil by si dnes někdo při takové příležitosti připnout hitlerovský metál? Určitě NE.

Zdá se, že zločinec Biľak mohl být v posledních letech spokojen. Mimo jiné proto, že za pozvání okupantů nebyl na Slovensku nikdy potrestán. Ale také proto, že bolševická a estébácká minulost vadí čím dál míň. A jde to dál: KSČM nedávno navrhla zrušit lustrační zákon. Estébák? No a co?

Skalní bolševici a rudí socialisti mají další důvod ke spokojenosti: mohou se radovat, jak jsou u nás dnes a denně napadány církve. Rudí slaví ideologické vítězství. Po desítky let do lidí vtoukali, že náboženství je opium lidstva.

Oloupili církve o nutný majetek. A dnes se smějí: lid nadává na návrat ukradeného majetku. Strany, které se nazývají demokratickými, chtějí rušit dohodu o vyrovnání s církvemi. KSČM jásá! Nechutné je, jak KSČM zůstává silná. Málo chybělo, a byla by dokonce držela Sobotkovu vládu. Překazil to jen úspěch ANO Andreje Babiše. Ale i on slouží jako **symbol naší lhostejnosti k minulosti**. Voličům bylo fuk vážné podezření, že byl spolupracovníkem StB.

Levicoví intelektuálové a s nimi i mladí levičáci začínají tvrdit, že u nás žádná totalita nebyla. Možná chvíli v 50. letech, ale po okupaci v roce 1968 už ne. Lidé přece mohli jezdit na zahrádky a pěstovat si mrkev. (Ten všudypřítomný strach a útlak byl rychle zapomenut.) S těmito postoji souvisí i demolicie *Ústavu pro studium totalitních režimů* (ÚSTR). Vyhánění minulého ředitele Daniela Hermana v roce 2013, snaha ústav rozbit, odstříhnout od něj převádění svazků StB do digitální podoby. Levice ovládla Radu ÚSTR a dělá si to v ústavu po svém. Dokonce komunisti navrhuji snížit státní příspěvek na činnost ÚSTR. Spojení ČSSD a KSČM funguje.

Zdá se, že je také jedno, když se Klaus či Zeman bratříčkuje s nedemokratickým Putinem, bývalým členem Sovětské tajné služby (KGB). Nebo jak se Zeman kamarádí s čínskými komunisty...

Ale jedno to není a nesmí být! Pokud chceme, aby občan měl v Česku nějakou cenu a svobodu, pak nemůžeme spoléhat ani na komunisty (ti lidmi brutálně pohrdali), ani na bývalé estébáky (ti je ničili), ani na Putina (ten to dělá dodnes). Nesvěřovat komunistům žádné funkce má smysl. Poslat Vladimíra Remka do Moskvy byla také chyba. Rozbíjet však ÚSTR znamená ničit si paměť a bez paměti budeme opakovat stejné chyby. (*Internetový komentář Martina Fendrycha*)

CESTA DO CHLÉVA

Pozvat někoho před Vánoci do chlívků nevypadá moc zdvořile. Vždyť všude kolem vládne slavnostní atmosféra: nejrůznějšími pozlátky vyzdobené obchody a supermarkety, často už hned po „dušičkách“ nebo raději ještě dřív. Paní domácí chtějí po svých mužích, aby nainstalovali důmyslný osvětlovací systém celého domu nebo aspoň balkónu. Ženy v zaměstnání se chlubí, která asi koupila nejhonosnější adventní věnec, kam půjdou nebo pojedou na vánoční trhy; všude slyšet vánoční muziku, donekonečna stále se opakující koledy – taktó nějak dnes vypadají vánoce v mnoha evropských zemích. Nebo jinak řečeno – tohle z nich zbylo.

Kdo by v téhle době myslel na zapáchající příbytek pro zvířata. Něco tak neatraktivního, potemnělého, odkud se rozhodně neline vůně vánočního cukroví. Ale právě v tom spočívaly první Vánoce – setkat se s nově narozeným židovským králem tam, kde by ho nikdo nečekal a nehledal.



Nedívat se na zářivé hostince těch šťastných pocestných, kteří si to uměli v životě vždy nějak zařídit, aby neskončili ve chlévě, a navíc v pozeňhaném stavu. Nemyslitelné. Namísto působivých světelných efektů jen betlémská hvězda. A kdo nehledí k nebi, ten ji nikdy neuvidí. Ale ta nebeská hvězda vedla k cíli – k tomu největšímu daru, který byl kdy lidem dán. Ve svitu betlémské hvězdy už ten chlév zas nevypadá tak špatně.

A co my? Koho a kde hledáme? Bližního, který je v tomto pozemském životě pohodlně usazen, se kterým se příjemně povídá, u kávy ochutnává vánoční cukroví? Nebo jsme ochotni vykročit tam, kde narazíme na problémy, lidská zranění, životní prohry a zklamání, neúspěch, pochyby a utrpení? Ale možná právě tam na nás čeká Ježíš.

Advent patří všem. Všem, kteří o něj stojí, kteří na nebi vyhlížejí hvězdu Božího vedení a jsou ochotni jít třeba i do chlívků. Alespoň apoštol Pavel tam chodil, soudě podle toho, co píše: „Pohleďte, bratři a sestry, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených... (1 Kor. 1,26)

Přejme si navzájem, abychom tu nebeskou hvězdu na svých životních cestách nepropásli. (Zamyšlení Mileny Krupmhanzlové)

Co znamená – BÝT SILNÝ?

- v tichosti mít někoho trvale rád
 - zářit radostí, i když ti zrovna do smíchu není
 - snažit se odpustit i tomu, kdo si to nezaslouží
 - stále čekat na uzdravení, i když tomu ostatní už nevěří
 - zůstat klidný i v období, kdy se téměř nic nedaří
 - mít dobrou náladu, i když uvnitř máme smutek
 - usmívat se, i když je nám do pláče
 - udělat někomu radost, i když sami máme bolest v srdci
 - mlčet, i když bychom právě potřebovali někomu svěřit své problémy
 - utěšit skleslého, i když bychom právě sami potřebovali podporu
 - zůstat věrný své víře, i když většina okolí je nevěřící
- I když je život často tvrdý: „**MILUJ a BUĎ SILNÝ!**“



Nejsilnější člověk není ten, který má nejsilnější svaly, ale ten, KDO NEJVÍC VYDRŽÍ !!!

VÁNOČNÍ SBÍRKA do INDIE:

Milí krajané ve Švýcarsku!

Tak jako už dlouhá léta podporujeme salesiánské dílo Otce Meda v Indii ve prospěch té opravdu nejchudší mládeže, tak i letos si dovoluujeme do tohoto vánočního čísla našeho „Hlasu misie“ přiložit složenku pro Vaše finanční dary na letošní sbírku. Prosím, abyste podle svého uvážení přispěli, ale dobrovolně a s láskou. „Radostného dárce miluje Bůh“ napsal sv. Pavel v 2. listě Korintánům.

Kdo rozdává lásku, lásku bude sklízet... Za každý váš dar už předem srdečné díky!

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49 (*prátelské posezení* ve farním klubu po mši svaté každou *poslední neděli* v měsíci!)

Winterthur: každou sobotu v **18.15** hod. v kapli Panny Marie u kostela St.Ulrich Rosenberg, Seuzacherstr. 1 (*prátelské posezení* u kafe po mši svaté každou *druhou sobotu* v měsíci!)

Aarau: každou **1. a 3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)

Luzern: každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93 (V Aarau i Luzernu po mši svaté také *prátelské posezení* u kafe)

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii v Zürichu na Feldstr. 109 od **20.00** hodin v kostele Dona Bosca. Po mši pokračuje setkání ve velkém sále pod kostelem. (Končí **14.12.2016** a opět začíná **11.01.2017**)

Každý čtvrtek: SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.00** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“. (Končí **22.12.2016** a opět začíná **5.01.2017**)

První pátek v měsíci: slovenská mše sv. ve **19.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich

Slovenské mše sv.: v **Zürichu:** každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v **Basileji:** každou **2. a 4.** neděli v měsíci v **17.30** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v **Bernu:** každou **2. a 4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. na Taubenstrasse ve farním centru kostela Dreifaltigkeit v blízkosti hlavního nádraží
v **Ženevě:** každou **1. a 3.** neděli v měsíci v **16.30** hod. v kostele St. Julien, 3,Rue Virginio Malmati, Mayrin 2.
v **Lausanne:** každou **3.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v Chapelle du Servan, Chemin Eugène-Grasset 12

Aktuální informace České misie najdete také na www.slovaci.ch a Slovenské misie na www.skmisia.ch !!!

MIMOŘÁDNÉ AKCE

PASTORAČNÍ NÁVŠTĚVA: biskup **Václav MALÝ**, odpovědný za krajanské farnosti ve světě, navštíví naši švýcarskou misii o posledním víkendu v březnu 2017 (25.–26.3.) Bude přítomen na bohoslužbách v sobotu ve Winterthuru, v neděli v Luzernu a Zürichu.

POSTNÍ DOBA v roce **2017** začíná Popeleční středou **1. března**. Udílení popelce při mši sv. ve středu od 20.00 hod.(slovenská) a ve čtvrtek **2.3.** od 19.00 hod. (česká) – obojí v Italské misii v Zürichu.

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v roce **2017** bude (jako obvykle) ve Flüeli-Ranft v pensionu Klausenhof ve dnech **6.–9.4.** *Pozvánky s přihláškou dostanete v lednu (kdo jezdíváte pravidelně), jinak si je vyžádejte u paní Jobové, T: 055-240 52 22.* Obnovu povede P. **Josef ŽÁK**, spirituál kněžského semináře v Praze.

NÁRODNÍ POUŤ DO EINSIEDELN v roce **2017** se koná v neděli **28. května**, poutní mše začíná ve **12.30** h. Na pouť je pozván zástupce ředitele Nepomucena z Říma, P. **Roman CZUDEK**.

Svatost manželství v roce 2016 si udělili:

1. Lilian Keller + Dominik Říha – 10.9. – Schwaegalp

Křest v roce 2016 přijali:

1. Kyjanicova Mia – 13.04. – Winterthur
2. Zoričákova Sophia Mária – 09.10. – Zürich

Do věčnosti byli odvoláni:

1. Vlková Elena – 06.11.2014 – 88 let – Zürich
2. Nezel Ivo – červen 2015 – 83 let – Bichelsee
3. Lehká Marie – 20.11.2015 – 68 let – Venthove/Valis
4. Malý Milan – 2015 – Hegnau-Volketswil
5. Olivová Marie – 2015 – 94 let – Zürich
6. Růžková Věra – 10.1.2016 – 87 let – Zürich
7. Křivánková Pavla, řádová sestra sv. Kříže – 27.01.2016 – 87 let – Kroměříž (CZ), dříve Ingenbohl (CH)
8. **P. Kučera Pavel** – 24.2.2016 – 83 let – Praha, dříve český misionář v Norimberku
9. Červenková Edita – 27.2.2016 – 92 let – Hinwil
10. Kukul Karel – 6.3.2016 – 88 let – Bern
11. Otta Ladislav – 7.3.2016 – 92 let – Egg
12. Král Ludovít – 23.3.2016 – 95 let – St. Gallen
13. Hak Otakar – 8.4.2016 – 88 let – Winterthur
14. Černá Ludmila – 8.8.2016 – 89 let – Zürich
15. Schmid Marta – léto 2016 – 93 let – Bischofszell



HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich, T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch

